

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 7. maja 1897.

List 18.

Božjemu Rešitelju.

Jezus naš, pozdravljen bodi!
Ker častitljivo si vstal,
Naj slavé Te vsi narodi.
Saj življenje vsem si dal.

Si omil nas hudobije,
Rešil starega dolgá,
Rešil smrti, rešil zmije,
In oprostil nas peklá.

Ti s častitljivim vstajenjem
V veri si utrdil nas,
Da za revnim tem življenjem
Pride večno - srečni čas.

Pod zastavo zmagovalno
Križa, gremo srčno v boj,
Zoper globo izdajalno,
Zoper vsak brezverski roj.

V slavo Tvojo vse naj druží
Aleluja, Ti glasi
Vse hvaležno naj Ti služi,
Ljubi Te iz vseh močí.

Kristus! Ti nam geslo bodi,
Kristus! vladaj nam povsod,
Kristus! Ti si vir svobodi,
Naš Rešitelj, naš Gospod! —

Kako sladka nada vzbuja
Srce, v radosti topi:
Kristus vstal si, Aleluja!
Vstali bomo tudi mi! —

Radoslav.

„Šopek šmarnic.“

V slavo Marije Device, lepega maja Kraljice,

nabral

J. P. Belostenski.

V.

V globočini duše biva
Mnoga še prikrita strast,

Srce mi kot črv razriva,
Tira v zló me in propast.

Kdo mi dati vé tešenja,
Kdo mi vžgati zna čednost,
Da ne polasti življenja
Se obupnosti slabost?

K Materi Mariji tečem,
Njej potožim svoje zló,
V njenem srcu se ljubečem
Spet mi razvedri okó.

Ona zdravja duši bolni
Da, in ž njim čednosti slaj,
Čuti spet so moji vcljni
Delati za večni raj.

VI.

Kogar srce se zanaša
Na mameči blesk svetá,
Češ, naj vest se mi oglašá,
Blagrov svet dovolj imá:

Tak slabo vravna si mero,
Duh razkošni ga slepi,
Ker v Boga je zgubil vero,
Že poguba mu grozi.

In ko išče, preiskuje,
V svoji krivdi najde vzrok,
Pa k Mariji se zbližuje,
Kot se k materi otrok.

„Ti me otmi, dobra Mati!“
Kliče, „skoraj bom zgubljen,
Iz obupa daj mi vstati,
Ko tako sem zapuščen!“

VII.

Proč od doma, v tuji hiši
Osamljena se solzim!
Kdo siroto zdaj me sliši?
Kje tolažbe naj dobim?

Nisem, nisem zapuščena,
Nekoga le še imam,
Mati še živi mi ena,
Za najboljšo jo spoznam.

Ti, Marija, si mi mati,
Vredna hvale in časti,
Ti mi vsega hočeš dati,
Kar naj služi v blagor mi.

Svetne sreče Te ne prosim,
Ki slepilna je močnó,
Daj, da križ svoj voljno nosim
In zaslužim si nebó.

VIII.

Kadar pride maj veseli,
In povzdiga Tvojo čast,
Zgrinja po naravi celi
V blagor naš se bujna rast.

Če po trudu naše roke
Ni obilen blagoslov,
Ti, Marija, za otroke
Svoje sprosiš delož nov

Z grehi zemlja je odeta,
Nam nerada obrodi,
In če žalimo Očeta,
Smo darov kaj vredni mi?

Tebi znane pa slabosti
Naše, o Marija, so;
Torej lajšaj nam britkosti,
Ki vsled grehov nas tepó.

Marija, žalostna Mati.

Videli smo dosedaj, kako tesno da je razmerje med Marijo in Jezusom na jedni strani, in med Marijo in nami na drugi strani. Vsled tega upamo si zatekati se k Mariji in jo prositi, naj posreduje pri svojem nebeškem Sinu, da se zveličamo, ob enem pa smo tudi trdno prepričani, da Marijine prošnje niso zastonj. Po pravici tedaj imenujejo cerkveni učeniki Marijo Jakobovo lestvico: kakor je ta vezala nebo in zemljo, tako Marija, Mati Kristusova in naša, posreduje med Stvarnikom in stvarjo.

Marija pa nam pomaga na dvojen način: prvič s tem, da nam dejansko pomaga v dušnih in telesnih potrebah, drugič nam je pa tudi vzor in vzgled, po katerem se nam je ravnati, ako hočemo srečno dospeti v nebeško domovino. Prava mati svojim otrokom ne daje samo kruha in jih uči moliti, ampak tudi sama moli in dela in tako otrokom v dejanju kaže, kar jim zapoveduje. Taka mati pa je naša najboljša Mati Marija. Skaže se nam srednico, besednico in pomočnico, a ob enem dala je v svojem življenji najboljši vzgled, kako naj se obnašamo v britkostih in te-

žavah. Marija nam je in bodi najlepši vzor in najvarnejše zavetišče.

Kdo se drzne tajiti, da je naše življenje res trpljenje? V bolečinah človek zagleda luč sveta, v bolečinah se loči od tedi: od zibelke do groba pije človek iz slanega studenca britkostij in težav, ki izvira izpod onega drevesa v raju, katerega sad je zapeljal Adama in Evo. V tem trpljenju pa nam je vzor Marija, žalostna Mati, ker pretrpela je toliko, da jo sv. cerkev imenuje kraljico mučenicov. pretrpela je za Jezusom največ. Ogenj in meč, vislice in sekira, voda in kamen, ljudje in živali: vse to je služilo sovražnikom krščanskega imena, da so preganjali, morili in pokončevali kristjane. Koliko so prestali ti starčki in otroci, te žene in deklice, ti bogatini in reveži, ti učenjaki in priprosti, koliko so pretrpeli vsi ti mučeniki, ki sedaj obdajajo s palmovimi vejicami v rokah in s krono na glavi prestol Marije, kraljice svoje. A nikdo njih ni toliko trpel, kot Marija, kraljica mučenicov.

Sveta sočutna materinska ljubezen gnala je Marijo za Jezusom pod križ, v morje bolečin, koder je lahko klicala mimoidočim s prerokom: „O vi vsi, ki po potu mimo greste, pomislite in glejte, je-li bolečina, kakor bolečina moja?“ (Žal. 1. 12). Ne, ni je večje bolečine, odgovarjamo, ko je bolečina tvoja, o Marija! Še nikdar nobena mati ni tako prisrčno ljubila svojega sina, kot Marija, in zato je tudi bolečina nad neskončnim Jezusovim trpljenjem zasadila Mariji v srce sedmeri meč. Vsa krutost, ki so jo prestali mučeniki, je majhna, da skoro izgine pred trpljenjem Marijinim (Sv. Anzelm). Kaj mora vse gledati ta junaška Mati! Pred njenimi očmi slečejo Jezusa, ga grozovito razmesarjenega vržejo na križ in s strašnimi žebli pribijejo, da sveta kri teče na zemljo. Neskončna je bila daritev, ki jo je opravljal veliki duhovnik Jezus Kristus, a darovala se je na dveh oltarjih: na križu in v srcu Marijinem. Vsak udarec kladiva na žeblje, ki so prebadali Jezusove roke in noge, trgal je njeno srce. V njeni duši odmevale so kletve in zabavljice, s katerimi je hudobno ljudstvo sramotilo Odrešenika. Sina Marijinega. Vsak vzdih, ki se je Jezusu izvil iz prsij vsled neizmerne tuge in bolesti, odmeval je v Marijinem ljubečem srcu. Kako je moralo Marijo boleti, ko je tudi nebeški Oče sam zapustil Sina s svojo tolažbo, rada bi ga bila potolažila, pa ni mogla. Objokana, pa ne obupana, stopila je prav h križu in gledala Sina v smrtno blede obličje. Jezus umre, Marija živi, da okusi še novega trpljenja: ko je stotnikova sulica prebodla Jezusovo srce, prebodla je tudi srce Marijino in le-tó srce je čutilo bolečino. In

ko je sveto mrtvo Zveličarjevo telo ležalo v Marijinem naročju, o kako brezmejna bolečina, o bolečina brez mere in konca!

Vse to in še več, trpela je Marija prosto-voljno. „Zgodi se“, rekla je Marija, ko ji je angelj oznanil, kaj je sklenil Bog ž njo. I v tej besedici: „Zgodi se“ darovala je Marija že naprej svojega Sina Bogu, videla je, da bo ta Sin toliko in toliko trpel! Kadar je pogledala Jezusa, vstrepetalo ji je srce: Marija trepetala je celo življenje. In vse to iz gole ljubezni do človeštva. „Drugi mučeniki so trpeli za vero, ti pa, o Marija trpela si zaradi ljubezni“, kliče sv. Lavrencij Justinijan. Ljubezen tirala jo je na Golgato, da je bila prisotna pri grozoviti smrti svojega Sina. Nevstrašeno in srčno stala je pod križem vkljub roganju in zasramovanju okoli stoječih. Hotela je biti deležna trpljenja in zaničevanja, katero je prestal nje Sin, ni pa hotela, da bi se ji bilo boljše godilo, ko Njemu.

Kakor je trpela Marija, tako trpimo tudi mi. Vera nam mora živo pred oči staviti pomen križa za kristjana. Odkritosrčno in ponižno moramo pozabiti sami nase, koder se gre zato, da zastopamo uspešno stvar Kristusovo. Bog ne daj, da bi vsled strahu pred ljudmi, ali pa, da bi jim dopadali, zatajili nauke Kristusove; nikaar se ne sramujmo pred svetom pripoznati, da smo kristjani. Če vidimo, da sovražniki cerkev Kristusovo stiskajo in preganjajo, ne zgubimo poguma, ali pa če zmaguje brezbožnost. Naj še tako tulijo viharji, krepko, in junaško stojmo pod križem.

„Glej, dekla Gospodova sem, zgodi se mi po tvoji besedi“, to je bil Marijin program za celo življenje. po tem se je ravnala, po tem delala, po tem trpela. Tako moramo tudi mi vedno gledati na to, kaj je volja božja, in naj nas še tako nadleguje trpljenje, težave. Tak nam bodi Marija vzor v trpljenju: nanjo se ozirajmo, ako se bojimo, da se zgrudimo pod težo življenja. Kakor ona, tako mi.

Dokler se oči vernih kristjanov ozirajo na križ, ne morejo Marije prezreti, kdor časti križ, časti tudi Marijo. In kdor se k Mariji zateka, ta se bo naučil svoj križ voljno nositi. Križ in Marija, Marija in križ, to se ne da ločiti. Marija je učiteljica v šoli križa, Marija je že marsikomu olajšala srce in obrisala solze.

O Marija! Slabi, nezvesti kristjani smo in v boju za Kristusa in proti grehu se nismo še ustavljali do krvi. (Hebr. 12, 4). Pa vsak kristjan bi moral biti mučenik po svojem mišljenju in prepričanju. Saj smo že tolikrat obljubili, da hočemo vse, in tudi smrt raje pretrpeti, kakor Boga še kedaj s kakim grehom razžaliti. Pogosto pa

se rodi v naših dušah hrepenenje, da bi iz ljubezni do Boga kaj velikega izvršili, da, če bi bilo mogoče, za vero tudi srčno kri prelili. Ali naj to naše hrepenenje nič ne velja? Stori, o Marija, da ostanemo vsaj zvesti v svojih obljubah; v boju zoper hudobnega duha in svet, v trpljenju pa nam bodi vzor Ti Marija, žalostna Mati!

ANTON,

po milosti Božji in apostolskega sedeža

škof krški

častitemu duhovništvu in ljubljenim vernikom svoje škofije mir in blagoslov apostolski!

(Dalje.)

Poslušajte torej škofe in bodite jim pokorni! In res, povsem naravno je, da oni Bog, ki je zapovedal narodom stare zaveze, da naj bodo poslušni očetu in materi, od katerih prejme človek časno življenje, — ravno tako nalaga narodom nove zaveze, da slušajo tudi one očete, po katerih se preporodi človek k nadnaravnemu življenju.

Kakšna pa mora biti pokorščina do škofov? Vredna mora biti sinov, poslušnost v skromnosti srca, ki ne služi samo očesu, temveč izpolnjuje od srca voljo Božjo (Ef. 6, 5, 6.); pokorščina ne iz strahu, temveč iz lepe ljubezni, (I. Jan. 4, 18.) ljubezen, ki zjedini sinove z očeti.

Ni treba, da vam o tem še nadalje govorim, saj je Kristus sam z jedno samo besedo jasno označil odnošaj in stališče vernikov, napram njih pastirjem, nazivajoč vernike ovce, katere slušajo glas svojega pastirja in gredo za njim, ker poznajo njegov glas. (Jan. 10, 3, 4.)

Kakšno poslušnost naj torej pričakujejo škofje od svojih vernikov, ako ne poslušnost popolne udanosti, naklonjenosti, ljubezni?

Mučenik sv. Ignacij, govoreč o pokorščini, katero so dolžni skazovati verniki svojim škofom, priporoča jim kot vzgled Jezusa Kristusa, ki je bil poslušen Očetu do smrti. Slušajte škofe, kakor Kristus svojega Očeta. Naj nikdo ničesa ne stori brez škofa, kar se nanaša na Cerkev. (Ep. Smyr.)

„Pojdi torej k temu narodu, da ga vodiš . . .“

Da, predragi, čutim veliko breme svoje službe, breme, „pretežno celo za angeljska ledja.“ Kakor sluga onega, ki je dal svoje življenje za svoje ovce, (Jan. 10, 15.) vem, da tudi jaz ne smem iskati svoje lastne ugodnosti, temveč iskati zveličanje mi poverjenih duš, da ne pogine niti jedna, ker položiti mi je na sodnji dan račun. (Jud. 13, 17.)

Zbor Tridentinski pravi, da je dobro ime poglavarjevo, rešitev podanikov. Dolžnost škofova

je torej, da svoje življenje tako uravna, da bode vzor vsem vernikom. Škof si mora živo utisniti sliko, katero nam podaja apostelj z besedami: Treba je torej, da je trezen, oprezen, pomirljiv, čeden, gostoljuben, sposoben učitelj, ki ni udan vinu niti lakomen, ki je blag, se ne pravda rad in ni skop i. t. d. (I. Tim. 3, 2, 3.) Škof torej ni poklican, da bi užival ugodnosti lastnega življenja, ali da bi zadovoljal svoje želje, temveč je poklican, da bdi, da se trudi, da se žrtvuje, da nosi križ.

Kadar bi pa, ne brigajoč se za blagor vernikov, le za-se skrbel, kadar bi postal iz dobrega pastirja najemnik, ki dopusti, da volk pograbi in raztrga ovce, „tisti dan pa pride Sodnik in požene posvetnjaka z njegovega mesta.“ (Raz. 2, 5.) V kolikor večjo čast je človek povzdignjen, tem večjo odgovornost ima, tem strožja bode sodba. „Najstrožje bodo sojeni predpostavljeni.“ (Mud. 6, 6.)

Te grožnje odmevajo v mojih ušesih ter me navdajajo s strahom.

Ako dobro premislim neizmerno odgovornost, katera je združena s škofovskim dostojanstvom, ne morem kaj, da bi ne vskliknil s prerokom: Gospod, zaslišal sem tvoj glas in ostrmel sem! (Hab. 3, 2.) Postavljam se pod zaščito onega Boga, ki je hrabil preroka Jeremijo, ko se je obotavljal prevzeti težko breme. „Ne boj se, danes te storim utrjen grad, z železnim stolpom in kovanim zidom.“ (Jer. 1, 18.)

Tudi vi, predragi, se morate torej truditi, da nosim breme, s katerim me je Gospod radi vas obložil, z radostjo, a ne z vzdihovanjem. (Jud. 13, 17.)

To bodele storili, ako bodele poslušali besede moje in se odzvali z ljubeznijo moji skrbljivosti. Apostol Pavel trdi, da se je v duhu poživil vsled prihoda korintjskih poslancev, ki so prišli, da mu izkažejo ljubezen: (I. Kor. 16.) ravno tako roti Filemona, da naj se veseli v Gospodu, ker je na njegovo priprošnjo dobil ubeglega sužnja Orezima nazaj. (Eil. 20.)

Trudite se torej tudi vi, predragi, da razveselite moje srce. Sprejmite svojega škofa kot božjega angelja, kot poslanca Jezusa Kristusa, ki prihaja k vam, da vam oznanuje nebeški mir, „kot proroka Najvišjega, ki bo šel pred Gospodom, da spozna svoj narod z odrešenjem, v odpušcanje grehov.“ (Luk. 1, 76, 77.)

(Konec nastl)

Drobtinice

iz raznih letnikov „Zgodnje Danice“ za njeno petdesetletnico.

XV.

Kaj polje v nevero?

Nevera izhaja bolj iz srca, kakor iz pameti. Strastni, malopridni človek prav za prav ne more verovati, ker po veri bi obsodil samega sebe. Ako pogledamo v življenje tistih nesrečnežev, katerih se je prijela kuga nevere, zapazimo, da razuzdanost, strasti in nevednost v verskih rečeh, jim je nakopalo to strašno bolezen.

Ako preiskujemo, zakaj vero Jezusovo, nauk sv. katoliške cerkve toliko ljudij težko prenaša, dobimo odgovor: Vera veže, ljudje pa nočejo, da jih kdo veže; vera žuga, ljudje pa ne marajo za boječo vest; vera tirja, ljudje pa se nočejo truditi.

Res je, prava vera, Kristusov nauk, ustavlja in zatira naše strasti. Kdor se jim pa uda, temu je pretežko to, kar zahteva vera od njega, in on se začne bati verskega uka, ter jame dvomiti nad vero, ktera se ustavlja hudim strastim njegovim. — Ker ljudje hočejo živeti, kakor se jim poljubi; misliti, kar jih veseli, zato jih zaleze nevera.

Vera brez dobrih del je mrtva, nas uči sv. apostelj Jakob. Naj bi učila vera tudi zgolj skrivnosti, vender bi veliko tistih, ki se udajo neveri, vse verovalo, samo da bi mogli živeti po svoji lastni volji. Oni toraj sovražijo vero zato, ker vedo, da vera sovraži njih strasti; in oni bi nikakor ne preganjali služabnikov sv. Cerkve, ko bi ti v svojem nauku ne nasprotovali njihovim strastim.

In ravno omenjeno je tudi vzrok temu, da se jih toliko poprime vsake krive vere, če se le-tá prikupi njihovemu poželenju. In ker je muhamedanstvo in pozneje protestanstvo močno vstrezalo človeškim strastim, zato se je tako hitro in tako daleč razširjalo, in se razširja dandanes brezverna omika ali razsvetljenje današnjega časa ker ne brzda strasti. — Mnogi mladi ljudje, ki ne mislijo družega, razun, kako bi se razveseljevali in svojemu poželenju stregli, se odpovedo veri, predno so jo še prav za prav imeli, in jo zamenjajo z vero počutkov.

Veliko jih pa tudi zgubi vero zavoljo nevednosti v verskih rečeh. Silno je število taci, ki nič ne premišljujejo in ne pretehtujejo, ter vse zaničujejo, česar koj ne razumejo in še bahajo se, da nimajo vere, ker veseli jih biti v velikem številu nevernih. Ali zares smešen je tak boj zoper cerkev! Naj vedo taki kratkovidneži in topoglavci, da v vsih stoletjih njenega obstanka so katoliško vero napadale tudi zares zmožne in bistroumne glave, a ko so jo najhuje napadali, so jo s tem le povelečevali, kakor to kaže zgodovina sv. cerkve.

Med takimi sovražniki, ki vere ne poznajo, je bil Savel, ki je ni le psoval, temuč jo tudi na vso moč preganjal. Ali, ker se je poganjal za Božjo postavo in je imel dobro voljo, pa le samo slepo gorečnost, zato se ga je Bog usmilil in ga udaril na potu v Damask s telesno slepoto, da bi ga ozdravil dušne slepote. Tako je storil iz preganjalca Savla — aposteljna Pavla. Vse kaj družega je pa, če so katoličani, nezvestejši, kateri so bili rojeni in izrejeni v katoliški Cerkvi, če se ji taki ošabno in strastno

ustavljajo, česar nas, žalibog, sedanji čas dostikrat prepričuje.

Učen benediktin je nedavno v dveh prav jedrnatih govorih nevero imenoval neozdravljivo bolezen sedanjega časa, jo je popisoval in je dokazal, da se je spočela skoraj le iz človeške strasti; dokazal je pa tudi, kako je vera potrebna za ta svet in zavoljo prihodnjega življenja.

Res, jedine tolažbe v spremenljivem tem življenju in kdaj v smrti je najti le v veri. Ali so sa momori, ki se tako množijo, da se nam lasje ježijo, ko o njih slišimo ali beremo dan za dnevom, ali so ti samomori kaj družega, kakor nesrečni sad, kterege obrodi nevera. Ravno tam imajo svoj izvir tolovajsk' dvoboji, ktere ob jednom napuh in lažnjivi samouki o časti in poštenju močno podpirajo.

Vera se ohrani in poživlja z molitvijo, z besedo Božjo in sprejemanjem sv. zakramentov. Veliko taci, ki so zgubili vero, so bili poprej vse prej imenovano opustili, in so se čisto radovoljno in z zadolženjem pogreznili v nevero. Kako skrbno se mnogi ogibljejo pridig in k večjemu še same maše poiščejo! Ne morejo se tudi dovolj grajati taki, ki ob nedeljah opuščajo krščanski nauk, pri katerem se nalašč razlaga sv. vera. Ni čuda, da veliko taci na vse zadnje pozabi še „šest resnic“, nauk o sv. Trojici in vse tiste najpotrebnejše reči, brez katerih vednosti še vredno odvezan ne more biti! Sploh pa se nevera tako širi, da pri mnogih navadni pomočki ne izdajo prav nič, čisto nič. Torej bi bilo treba izvanrednih pomočkov ali sredstev, treba bi bilo klicati od kraja do kraja, po hribih in dolinah: Misijone, misijone. Še je čas prijetni, še so dnevi zveličanja! —

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Slovo in zahvala.) — Lansko spomlad, se me je lotila vsled večkratnega prehlajenja bolezen v grlu, katera se je tekom leta tako shujšala, da v jeseni nisem mogel več svojih duhovskih dolžnostij izvrševati. Primoran sem bil službo ostaviti, in v začasni pokoj se podati. — V srce me je bolelo, ko me je zadnje dni pred odhodom iz Šent Vida obsipala čedica malih, vdanih šolarjev, da bi se od mene zahvaljevaje poslovili; a nisem mogel z njimi niti besede spregovoriti. Rad bi se bil javno v cerkvi s par besedami zahvalil za spoštovanje in ljubezen, katero so mi vdani Šentvidci skazovali dejansko 8 let mojega srečnega bivanja in duhovnega delovanja med njimi. Vzlasti bi se bil zahvalil in priporočil onim, ki so vdanega in ljubečega srca iskreno molili za moje ozdravljenje, posebno v onih trenutkih nevarne operacije v grlu. Gotovo, pričan sem, goreča molitev je pomagala, da se je vse po sreči izvršilo.

Pretekli so štirje meseci, odkar se mi je po tako mučni ločitvi in enako bolestnem bivanju v začasnem pokoju, toliko zboljšalo, da se mi je povrnil predragoceni dar govorjenja, dasi niso še popolno odstranjene nevarne posledice te hude bolezni. Naj tedaj pismeno izrečem svoje srčne želje, katerih v onem trenutku britkostne ločitve ustmeno nisem mogel:

Preljubi Bog povrni stoterno ljubeznjivim Šentvidskim faranom njihovo djansko ljubezen do mene s preobilnim nebeškim blagoslovom na tem in onem svetu. Enako toplo zahvaliti se mi je o tej priliki

tudi mnogim čč. gg. duhovskega in svetnega stanu v Ljubljani, ki so se v gorečih molitvah spominjali mene v nevarni bolezni.

Vsem pa se priporočam še nadalje v gorečo molitev, zatrjujoč, da se jih bodem i jaz enako spominjal.

V Trnovem, dne 1. maja 1897.

Frančišek Mekinec,
duhoven v začasnem pokoju.

Iz Mekinj pri Kamniku. Izvanreden, vesel dogodek čaka našo župnijo. Dne 30. majnika bode z dovoljenjem preč. knezoškofijskega ordinarijata slovesno kronana častitljiva podoba Marijinega prečistega Srca, ki se je ohranila še iz dobe, ko so bivali v bivšem tukajšnjem samostanu pobožne nune klarisarice. Ljudstvo ima nenavadno zaupanje do te milostne podobe. Zato upamo da se bode slovesnost izvršila zelo spodbudljivo. Kronana bode Marija z dragoceno, srebrno krono; isto tako dete Jezus. Ako bi znabiti kak dobrosrčen bralec „Zg. Danice“ hotel darovati kak mal darček za Marijino i Jezusovo krono, ga lahko pošlje tamošnemu g. župniku.

Iz Maribora. Dne 25. aprila je oznanjala belorumena zastava, vihrajoča iznad bogoslovnice, mimogredočim nekaj nenavadnega. In res je bilo to nekaj imenitnega, kajti na ta dan se je slovesno otvorila razstava cerkvene obleke, katero je priredila „družba vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa“. Po poznem opravilu v stolnici, ob 11. uri, se je zbralo mnogo ljudstva pred nekdanjo gimnazijo, ki je čakalo na prihod mil. knezoškofa. Vkljub slabemu vremenu, ki jih tudi zjutraj ni oviralo od procesije v frančiškansko cerkev, prišli so z veseljem, da sami otvorijo to razstavo in izročijo svojemu namenu sad one družbe, za katero se tako močno zanimajo.

Navzoči so bili razven načelnika, preč. gospoda stolnega dekana Lovrenca Herg, še preč. gospodje kanoniki J. Bohinc, K. Hribovšek, dr. J. Pajek in dr. J. Mlakar, več duhovnikov in bogoslovci; nadalje družba gospic in gospâ in mnogo raznovrstnega občinstva.

Preč. g. stolni dekan kot načelnik pozdravijo mil. knezoškofa in navzoče, razložijo na kratko v nemškem in slovenskem govoru blag namen družbe, njene vspehe v pretečenem društvenem letu, in se zahvalijo vsem, ki so častili Jezusa v tabernakelju bodisi z molitvijo, bodisi dejansko s tem, da so prirejvali in priskrbeli cerkveno obleko, ki se tukaj razstavlja. H koncu prosijo mil. knezoškofa, da blagovolijo razstavo otvoriti in podeliti vsem višjepastirski blagoslov.

Na to povzamejo besedo mil. knezoškof in v daljšem krasnem govoru pojasnijo dvojno lepo lastnost, ki jo ima družba, namreč molitev in delo. V uvodu pravijo, da že se lmokrat prihajajo k taki slavnosti in vselej z velikim veseljem; vselej so spregovorili, a danes so hoteli molčati, in zakaj? „Če jaz molčim,“ tako nekako pravijo, „govori vam danes ta razstava, če jaz molčim, govori obilno število udev, ki je lansko leto pristopilo, govori denar, ki se je nabral za izdelovanje cerkvenih oblačil, govori ogromna svota 28.000 gld., ki so se do sedaj tekom let nabrali v ta namen, govori siromašne cerkve moje škofije, ki so bile obdarovane, vse govori z jasnim in zgovornim jezikom“. Pa vendar si ne morejo kaj, da bi tudi danes ne spregovorili, in se ne zahvalili

družbi za gorečnost, ki jo skazuje Jezusu v najsvetejšem zakramentu. „Na tvoje zidove, Jeruzalem, sem čuvaje postavil; cel dan in celo noč, nikdar ne bodo molčali“. (Iz. 62, 6.) Taki čuvaji so udje te družbe, ki vedno molijo Jezusa v tabernakelnu.

Ali ne samo z vedno molitvijo se časti Jezus, ampak tudi z djanjem, tako, da se more dostojno opravljati njegova služba. Kajti vse se suče okolu Jezusa v tabernakelju, vsa duhovska čast izvira iz najsvet. zakramenta in je zavoljo njega. Za tako olepšavo božje službe pa je treba denarja, mnogo denarja, in tudi v tem se odlikujejo udje, da tako radodarno prinašajo doneske. V celi škofiji tako lepo cvetejo družbe vednega češčenja, vidi se njih obilen blagoslov božji; duhovniki naj bodo apostoli za nje, naj jih razširjajo; posebno opominjajo mil. knez bogoslovce, ki bodo letos stopili v pastirsko službo, da postanejo taki apostoli. Dandanes je silno potrebno, da se vrnemo zopet h Kristusu. In tu navajajo besede slavno vladajočega papeža Leona XIII. iz neke okrožnice: „Sanatio omnium malorum est remigratio ad Christum Jesum — ozdravljenje vsega zla je potovanje nazaj k Jezusu Kristusu.“ Te besede se prav lepo vjemajo z besedami sv. Pavla do Efežanov: „Instaurare omnia in Christo — ponoviti vse v Kristusu“ (Efež. 1, 10). Da se oklenejo zopet Kristusa, zato vнемajo mil. knez navzoče z ognjevitimi besedami. Koncem še izrazijo svojo zahvalo vsem, ki so kaj pripomogli k češčenju najsvetejšega zakramenta, posebno onim, ki so priredili in oskrbeli rastavo tako krasnih cerkvenih paramentov, in podelijo navzočim svoj višjepastirski blagoslov.

Na to si ogledajo med prijaznimi pogovori v spremstvu odbora posamezna oblačila.

Tako se je končala ta znamenita slovesnost. — Razstava je trajala tri dni in imela mnogo obiskovalcev.

Iz letnega poročila je razvidno, da je družba narasla za 1422 novih udov; za napravo potrebne cerkvene obleke se je nabralo 3113 gld. 28 kr. in za to se je oskrbelo 551 raznovrstnih rečij. Zares velik uspeh, obilen blagoslov božji! Bodimo torej stanovitni in goreči v češčenju Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu, potujmo zopet h Kristusu nazaj in ponovimo vse v njem!

Iz Trbonj. Sv. misijon se je tukaj v dneh od 3. do 12. aprila prav slovesno obhajal. Dne 3. aprila so se iz Celja 3 misijonarji, namreč čč. gospodje Janez Macur, Franc Kitak in Jožef Ferjančič k nam pripeljali. Srce nam je veselja utripalo, ko smo zaslišali zvonove, ki so nam njihov prihod naznanili. Šli smo jim nasproti do kapele na polju. Od tam smo šli potem v procesiji med molitvijo sv. rožnega venca v lepo ozaljšano cerkev. — Nauki in premišljevanja so bila tako dobro urejena, primerna in ganljiva, da se je zmirom nepričakovano veliko poslušalcev zbralo. Spovednice so bile obdane od zjutraj do trde noči. To je znamenje, da si je dobro ljudstvo nauke k srcu vzelo. Sv. obhajil je bilo 700, kar je za malo župnijo gotovo lepo število. — V četrtek dne 8. aprila se je križev pot blagoslovil, to je bila slovesnost, ki nam je marsikatero solzo hvaležnosti izvabila. Sosedni dušni pastirji so marljivo prihajali, ter v spovednici pomagali. Hvala jim lepa! — V nedeljo, dne 12. aprila bil je sklep. O, koliko ljudstva je tedaj v Trbonje privrelo! Kar Trbonje stojijo, se

toliko ljudstva gotovo ni videlo. Razni opazovalci so trdili, da je bilo do 1200 ljudi. Poleg misijonskega sv. križa, blagoslovil se je tudi nov sv. križ kot patron župnije v velikem oltarju. Potem pa je bila daleč okoli po lepem Trbonjskem polju velikanska procesija s sv. misijonskim križem, katerega so mladenči po koncu nosili. — V ponedeljek po cvetni nedelji pa je bil sv. misijon za mrtve. Iz cerkve pomikal se je sprevod na pokopališče. Tukaj so čast. g. Janez Macur še tretji križ na pokopališču slovesno blagoslovili, in potem spregovorili še par prav resnih besed. Po cerkvenih opravilih so prišli g. učitelj in vsi občinski; možje se zahvalit čč. gg. misijonarjem za njihov trud in požrtvovalnost. Bog plati!

Z Dunaja. Podporno društvo za slovenske visokošolce na Dunaju je prejelo zadnji čas iz domovine in od drugod raznih večjih in manjših daril, katere bode tekom t. m. priobčilo. Večja darila so poslali: Slavni deželni zbor kranjski 200 gld.; gospod France Dolenc, trgovec v Mariboru, je poslal 108 gld. 50 kr.; k tej svoti je darovala slavna posojilnica v Mariboru 30 gld., drugo so darovali vrlji Slovenci v Mariboru; iz Laškega trga je poslal gosp. odvetnik dr. Jos. Kolšek 14 gld. 50 kr., katere je nabral med rodoljubi v Laškem trgu. Dalje so darovali: Gosp. I. Perdan, predsednik trg in obrtn zbornice v Ljubljani 20 gld.; g. Alojzij Kremžar, mag. svetnik itd. na Dunaju 10 gld.; slavna posojilnica na Vrhniki 20 gld.; slavna posojilnica v Rogatcu in Vitanju po 10 gld.; veleč. gosp. Jan. Karlin, župnik v Smledniku 10 gld.; pod geslom „Mars“ je društvo prejelo darilo, 10 gld. Iskrena hvala vsem blagim darovalcem, osobito še gosp. Fr. Dolencu in dr. J. Kolšku za trud pri nabiranju. Daljne darove hvaležno sprejema: Veleč. g. Frančišek Jančar, monsignor, papeški častni komornik, župnik nemškega viteškega reda, Dunaj I. Singerstrasse 7.

Razgled po svetu.

Dunaj. Želja dunajskih meščanov je izpolnjena. Dr. Lueger, voditelj krščanskih socialstov, je postal po neumornem prizadevanju njegovih somišljenikov dunajski župan. To je huđ udarec za židovske časopise, ki skušajo pojasniti svojim pristašem, da je Izrael v nevarnosti. Novega župana imenujejo „črnega klerikalca“. A tudi drugi ultragermani se zaletavajo s svojimi židovskimi brati v dr. Luegerja, ki bo vkljub njihovim surovim napadom ostal zvest sin katoliške cerkve in vedno branil njene pravice, kakor je razvil v svojem programu, ko je bil slovesno vmeščen. — Podžupanom je izvoljen dosedanji dunajski župan Josip Strobach.

Iz Prage. Praga slavi 900letnico mučeniške smrti sv. Vojteha na prav slovesni način. Slovesnosti se bode vdeležil poleg vseh škofov čeških in moravških in nadškofov praškega in olomuškega tudi nadškof dr. Ign. Senestrey iz Rezna.

Ogersko. Časopis „Pester Lloyd“ poroča, da je več katoličanov postalo v novejšem času brezvercev. Največ so pripomogli, da so se odpovedali katoličani veri, socialni demokratje, ki strašijo ljudi pred prevelikimi „cerkvenimi deski“. Socialisti vidijo le cerkveno premoženje, toda za židovske milijone se ne brigajo. — V vasi Szckolesa je dal odstraniti katoliški učitelj križ iz šole, češ da je to državna šola.

Mesto križa so obesili na steno podobo nekega prostozidarja. To šolo pa obiskuje večina katoliških učencev in ondašnji katoliški prebivalci plačujejo 3000 glđ. za šolske potrebe — V katoliško gimnazijo je bil poklican rabinec, da bi podučeval žide krščanski nauk. Ko vstopi v šolo, zapazi na steni podobo sv. križa; takoj jo vrže raz steno, pohodi z nogo in javno sramoti križ. „Prav se nam godi — pravi časopis „Volksblatt“, „kmalu bodo rabinci začeli trgati križe raz prsa naših škofov.“ Tako se dogaja v katoliškeji Ogerski!

Francosko. (Dolžnosti katoličanov dandanes). O tej stvari je pisal nedavno msgr. Mathien, nadškof toulouški svojim vernikom v pastirskem listu, v kojem jim daje modrih navodov in svetov, ki so prav koristni ne samo katoličanom na Francoskem, marveč tudi v drugih deželah. — Nadškof priporoča v začetku najtopleje, naj katoličan nikakor ne pozabi upoštevati okoliščine in duh časa, ker le tako se more srečno bojevati za pravice sv. cerkve. Kristijan je pozvan v odločilen boj. Kakor menjajo nasprotniki njegovi bojno polje in bojne načrte, kakor nanesse prilika, tako mora tudi on dobro paziti in proučavati, zakaj je ta prememba in se sam postaviti v boj ali brambo proti tej premembi in dobro se pripraviti na vsak napad. Ako ne dela tako, je podoben onim vitezom — o kojih govori roman — ki niso hoteli verovati v smodnik in topove in so tako žalostno pa junaško se žrtvovali gotovej smrti vsled novega orožja.

Napadi sovražnikov na cerkev in vero so dandanes hujši in silovitejši, kot so bili kdaj preje; ali naj katoličan obupa in skrije glavo kot noj, da slepo pogine? Rešili se bomo in rešil nas bode naš Odrešenik, samo treba je vstati in pokazati dobro voljo, svoje srce in junaštvo, vstrajnost in požrtvovalnost. Branimo kraljestvo Kristusovo z istim orožjem, s kojim je hoče nasprotnik uničiti: Z besedo, tiskom, znanostjo, umetnostjo, shodi, z dobrim vzgledom, z moralno in materijalno podporo in z zanimanjem in zavzetjem za vsako dobro, katoliško stvar. Tega se najbolj boji sovražnik, tako bojujmo boj za Kristusa! Duhovniku je treba pomagati, da ne omaga in pade pod težkim bremenom, ker vsega ne more sam storiti. Ni dovolj, da nismo brezbožniki, treba se je poprijeti pozitivnega dela. Kristijan naj ne pozabi, da je državljani in da je dolžan braniti svoje versko prepričanje s svojimi političnimi pravicami kakor sv. Pavel, kateri je imel toliko poguma, da je zaklical svojim preganjalcem Judom: „Sklicujem se na cesarja“. Duhovnik ima poleg svojega pastirskega poklica tudi državljansko pravico do lastnih koristij in do pritožbe, kakor tudi, da opominja zastopnike na svoje koristi. Da, oni duhovniki bi radi imeli svojo politiko v tem, da bi opravljali zahvalnice za srečne zmage in zadušnice za slavne pokojnike, da priporočamo predsednika republike vernikom v molitev, da pojemo po vseh cerkvah: Gospod, oblagodari republiko, Domine, salvam fac rem republicam; da, mi bi se radi s tem zadovoljili, ko bi ne bilo na nas in veri Kristusovi toli zaklete mržnje, da nam vero naših očetov na zemlji popolnoma uniči. Kaj je, ako hočemo pravico, bolj resnično: ali da se bavimo s politiko ali da se politika tako sovražno z nami peča? Ne spodobi se nam vedno klicati: „Dajte cesarju, kar je cesarjevega. Ko

jemlje in zahteva cesar od nas, kar ni njegovega, ko se vmešava v to, kar je Božjega in nam hoče zamoriti vest; tedaj bomo stopili vsi kot jeden mož na noge, tedaj imamo pravico, da se po zakonu z vso silo ustavimo sili, tedaj je ravno naša dolžnost, da zakličemo cesarju, kakor je rekel naš Odrešenik hlapcu, ki ga je udaril: „Zakaj me biješ“. Tako politično delovanje katoličanov ne bo brez sadu. Siromašna, trpinčena, polna muk in zaničevanja, in celi 2 stoletji izsesavana od krutih plemenitasev anglikanskih vstala je kot junakinja Irska pod O. Conellom in katoliška vera, ki je bila od leta 1679 brez pravic na Angleškem, se je zopet povzpela do svoje časti. In, ali niso naši sosede na vzhodu s svojim delom, jedinstvo in vstrajnostjo razdirali goste mreže krivičnih zakonov, koje jim je skazovala železna roka Bismarkova. Tudi na Francoskem je bilo mnogo lepilh vspehov in bo jih še veliko več in lepših, ako Bog da, samo treba je neustrašljivo in junaško iti v boj za pravice katoliške cerkve! —

Pač lep poziv je to do vernikov; da bi se mu odzvalo pobožno in vneto ljudstvo, gotovo napoči lepša doba katoliški cerkvi na Francoskem, kjer jo vežejo vladne vezi, ki se kujejo večinoma v frama-zonskih glavah, hoteč zatreti sv. cerkev. — Ali ni ta poziv francoskega cerkvenega dostojanstvenika poziv tudi nam, da vstopimo v bojne vrste nasproti sovragu katoliške cerkve, da se borimo z jednakiim orožjem, kot nasprotniki? Ne odbijajmo samo napadov, marveč če je treba, napadimo sami nasprotnika, in to bo gotovo več koristilo, zakaj ta je pripravljen dobro za boj in se ne umakne, dokler ga ne pobije resnica.

Rusija. Naš presvitli vladar je odpotoval 22. aprila v glavno mesto Rusije, Petrograd, da vrne obisk ruskemu carju. Povsodi je bil vsprejet z velikim navdušenjem. Gotovo ima to potovanje zlasti glede dogodkov v Turčiji in na Grškem velik pomen. Bog daj, da bi se ugodno rešilo za preganjane kristjane zamotano krečansko vprašanje!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (maj) 1897.

(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

1500letnica spreobrnitve Angleške h krščanstvu.

b) Posebni nameni:

8.) **Prikazen sv. Mihaela.** Ponizanje prostozidarstva Kat. dijaska društva. Slavje bl. Petra Kanizija. Pomoč v grozni stiski.

9.) **Praznik zavetnika sv. Jožefa.** Sv. oče. Krščansko prenovljenje družine. Razsvitljenje in spreobrnjenje nabujskanih in zapeljanih delavcev.

10.) **Sv. Antonin.** Spovedniki in dušni pastirji Učenik, ki je že na pol popustil svoje krščansko mišljenje. Delavci v inozemstvu

11.) **Sv. Frančišek Hjeronim.** Duhovne vaje in ljudski misijoni. Duhovni in obhajanci. Zavetušča za dekhce in delavke.

12.) **Sv. Pankracij.** Kristijani v turškem cesarstvu. Da bi otroci ne slušali nekrščanskih naukov svojih starišev. Društvo bl. Kanizija.

13.) **Sv. Servaolj.** Kuga in lakota v Indiji. Zdravniki in uradniki. Odvrnitev poljskih nesreč

14.) **Sv. Bonifacij.** Kitajsko in Japoesko. Da bi se pozabila in obvarovala nepotrebna jeza. Nekdo, ki je izgubil dobro svoje ime.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka žena je priporočena v molitev za zdravje.

Zahvale:

Najtoplejša zahvala presveti Družini, sv. Antonu Pad. in zvestemu angelju varuhu za vse mnogotere milosti, osobito za srečno ozdravljenje moje in moje hčerke. Ponižno se priporočam tudi nadalje v molitev vsem častilcem sv. Družine, da bi ljubi Bog podelil nam tudi nadalje zdravje in ljubi mir. A. D.

Z zaupanjem sem se obračala k žalostni Materi Božji v huđi bolezní. — Bodi presrečna zahvala za zboljšanje zdravja. V Ljubljani. 2. maja 1897. Marija Čič.

Listek za raznoterosti.

Ponižna prošnja. Družina, v skrajni bedi in pomanjkanju, se iskreno priporoča blagim in usmiljenim srcem za pomoč v grozni stiski. Ako bi ji katera blaga roka naklonila kak dar, naj ga blagovoli poslati na naše vredništvo.

Kanonično vmeščena sta bila čč. gg. Lovro Gantar na župnijo Vrhniko in Alojzij Kreiner na župnijo Črmošnjice.

Farni izpít so dovršili čč. gg. Franc Augustin, župni upravitelj na Kopanju; Henrik Dejak, kurat v Vrhpolju; Jurij Dernovšek, ekspozit v Žabnici; Anton Dolinar, župni upravitelj v Lučinah; Viljem Gašperin, župni upravitelj v Stockendorfu na Kočevskem; Valentin Klobus, kurat na Slapu; Michael Koželj, kurat v Podkrajju; Franc Gregori, župni upravitelj v Zatičini; Anton More, župni upravitelj v Loškem potoku; Jernej Primožič, kurat v Vrabčah.

Konkurzne poskušnje za samostojne župnije se udeležujejo te dni sledeči čč. gg.: Anton Antončič, ekspozit v Razdrtem, Ivan Čebašek, župni upravitelj v Črnem vrhu nad Polhovim Gradcem, Ivan Globelnic, župni upravitelj na Polšniku, Rudolf Gregorič, župni upravitelj v Lozicah, Karol Lenasi, ekspozit v Nadanjem Selu, Štefan Rihar, kaplan v Kranju in Francišek Žvan, kaplan v Jesenicah na Gorenjskem.

Prezentacija. Ministerstvo za uk in bogočastje je prezentovalo za mestno župnijo v Idriji, preč. g. Mihaela Arkota, dosedanega župnika v Šturiju.

Osebná vest. Č. g. Lovro Gantar, župnik na Vrhniku, je imenovan dekanom vrhniške dekanije, kn. šk. duhovnim svetnikom ter članom c. kr. okrajnega šolskega sveta logaškega.

Novomašniki ljublj. škofije. Nove maše bodo darovali sledeči čč. gg. bogoslovci iz IV. leta: Josip Eppich iz Srednje vasi na Kočevskem; Anton Golf iz Loža; Vojteh Hybašek iz Ružena na Moravskem; Anton Jarc iz Novega mesta; Ivan Jereb iz Ljubljane; Anton Jerič iz Št. Vida pri Zatičini; Eugen Lampe iz Metlike; Ivan Mlakar iz Železnikov; Valentin Oblak iz Mavčič; Ivan Sever iz Škofje Loke; Leonard Zupan iz Krope. Iz III. leta: Franc Koželj iz Mengša; Josip Kržišnik iz Po-

ljan; Andrej Lavrič iz Stariga trga pri Ložu; Josip Lavrič iz Blagovice; Blaž Rebol iz Trstenika; Avgust Schauer iz Poljanice; Franc Zupančič iz Zatičine. Višje redove bodo delili prevzvišeni knezoškof 18. 20. in 22. julija.

Birmovanje in kanonično obiskovanje v ljubljanski škofiji. Vsled raznih okolnosti izostane za letos že napovedano kanonično obiskovanje in birmovanje v nastopnih župnijah: Horjul, Dol, Kan, Begunje na Gorenjskem, Preserje, Rakitna, Sv. Vid nad Cerknico in Grahovc; v Rudniku se bo vršilo sicer letos, pa pozneje, kakor je bilo prvotno določeno.

V Ledinah je umrl nagle smrti ondotni župni upravitelj g. Ivan Bolta. R. I. P.

Šmarnične govore v tukajšnji stolnici imajo slovenske zjutraj ob 5ih č. gg. stolni vikarji, nemške zvečer ob sedmih pa č. o. Josip Franz, slavno znani govornik T. J. iz Celovca.

Potrjena učna knjiga. Zgodovino razodetja božjega v novi zavezi, katero je za slovenske srednje šole spisal č. g. dr. Andrej Karlin, odobril je ljubljanski knezoškofijski ordinarijat z odlokom dne 22. marca 1897, št. 669. Ministerstvo za uk in bogočastje pa jo prepušča v splošno porabo srednjim šolam, kjer se uči nauk v slovenskem jeziku, vsled odloka z 20. aprila 1897, št. 8821. To po želji naznanjamo gg. katehetom srednjih šol, da se vedo ravnati ob izbiri učnih knjig za prihodnje šolsko leto.

Katoliška gimnazija v Zagrebu. Nadškofijski ordinarijat namerava na svojem zemljišču poleg nadškofijskega orfanotrofija sezidati veliko zgradbo, v kateri se napravi nova katoliška gimnazija in deško semenišče z internatom.

Novice iz Amerike. V slovenski cerkvi v Jollietu je delil 29. aprila zakrament sv. birme mil. nadškof čikaški g. P. A. Feehan. — Dne 20. aprila so imeli v Jollietu mestne volitve. Kandidat republikanske stranke za mestnega odbornika je bil tudi Slovenec Anton Golobič, občespoštovani meščan in trgovec. — Kakor se iz Kalifornije poroča „Amer. Slovencu“, je ondotna slovenska naselbina propadla in ni v Eden Valley nobenega naseljenca več. — Ponesrečil se je 19. aprila v rudokopu v Osidi delavec Jožef Perjon, doma iz Mavrila v črnomaljski fari. Zapustil je vdovo z nedoraslim otrokom. — Velikonočni misijon za Slovence je in bo imel g. F. Susteršič po raznih krajih od 19. aprila do 20. maja.

Dobrotni darovi.

Za monsign Jercnovo dijaško mizo: Neimenovana 1 gld. 50 kr. — Pod geslom: Marijo ljubite — Vi mladi dijaki — Nje slavo glasite — O priliki vsaki! 5 gld.

Za duše v vicah: Iz Idrije 2 gld. 60 kr.

Za kruhe sv. Antona: Neimenovana 1 gld. 50 kr. — Gospa Trdina 1 gld.

Za varhe božjega groba: Neimenovan duhovnik 6 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana iz Idrije 1 gld. — Marija Čič 5 gld.

Za cerkev M. B. na Brezjah: Neimenovana iz Idrije 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Preserja 2 gld. 50 kr. — Čast. g. Jožef Žagar, kaplan Hinjski, 50 gld. — Č. g. Jernej Bernard, kaplan Bloški, 25 gld. — Čast. g. Gregorij Jakelj, župnik Šent-Jakobski pri Savi, 25 gld. — Marija Čič 5 gld.

Za afrikanski misijon: Marija Čič 5 gld. — F. L. 10 gld.

Za sv. Očeta: Neimenovana 5 gld.

Za misijone v Namakvi: Neimenovana 1 gld. — Neimenovana 3 gld. — Neimenovana 5 gld.